

LBRIS

We know
books

Ludmila Stoian-Drăghici

O IUBIRE DINCOLO DE TIMP

Roman

Hoffman

Louise privi prin perdea ploaia tăcută de toamnă. Își strânse înfrigurată halatul peste trup și se uită la imaginea ei reflectată în oglinda de cristal. Ochii săi încă purtau urmele lacrimilor din seara trecută, iar pe obrazul stâng o mică vânătaie își făcuse apariția. Bine măcar că Julie nu era acasă. Ca un joc ciudat al sorții, niciodată în cei 25 de ani de căsnicie, atunci când soțul său Jean, devenea agresiv și fizic nu doar verbal, fiica lor nu era acasă. Avusese grijă mereu ca aceasta să nu simtă cu adevărat, durerea sufletească cu care trăise în tot acest timp.

Se născuse în urmă cu 46 de ani ca primă fiică a unei familii iubitoare. Avea un frate și încă două surori și chiar dacă nu fuseseră foarte bogați, părinții lor avuseseră grijă să nu le lipsească nimic, dar mai ales iubirea părintească.

Inteligenți, dar de origine modestă Aurore și Constantine Dubois, fuseseră ambițioși și muncitori. Aurore gestiona un mic magazin, în timp ce Constantine ajunsese funcționar de categorie medie în Amboise, orașel la două sute de kilometri de Paris. Copiii lor le moșteniseră inteligența, dar situația materială a familiei nu era atât de

bună încât să permită copiilor să facă o facultate. Cu toate acestea toți patru aveau bacalaureatul și lucrau la rândul lor.

Louise era cea mai mare și cea mai apropiată de toți membrii familiei. Își diviniza părinții și nu ar fi făcut nicicând ceva să îi supere. La rândul ei se bucura cel mai mult de dragostea celor din jur, pentru că pe lângă frumusețea ce îi caracteriza pe toți, își păstrase candoarea copilărească și la maturitate, era bună la suflet în însăși esența ei și generoasă ca nimeni altcineva. Iubirea ei era la fel de curată ca sufletul său și toate acțiunile ei erau generate de dragostea față de oameni și tot ce o înconjura.

Era în ultimul an de liceu, când într-o seară de martie, întorcându-se de la film alături de una din colegele sale, se oprise la magazinul mamei. Voia să o ajute să închidă și să parcurgă împreună drumul pe casă.

— Bună seara, tante Aurore!

— Bună seara, Janette! Cum a fost filmul?

— Amuzant, dar nu foarte interesant, răspunse Louise.

Am venit să te iau acasă. Se așeză pe unul din rafturi și trânti fără să vrea câteva caiete.

— Se pare că domnișoara tocmai v-a dat de lucru, interveni tânărul care tocmai intrase în magazin. Louise îl ignoră și începu să așeze caietele la loc. Bună seara, doamnă, o salută pe Aurore.

— Bună seara, Jean! Cu ce te pot ajuta, nu te-am văzut de ceva timp, ai fost plecat?

— Da, pentru o perioadă, dar acum m-am întors și am nevoie de ceva materiale, așa că o să vă las o listă. Am să trec în zilele următoare să le ridic. O seară frumoasă, doamnă, domnișoarelor, salută el în timp ce o privea insistent pe Louise.

— Ce tânăr drăguț, remarcă mama și este de familie bună.

Louise ignoră comentariul mamei, la fel cum îl ignorase pe Jean. Avea lucruri mai bune de făcut decât o relație. În curând termina liceul și avea nevoie de un loc de muncă. Voia ca banii pe care i-ar fi câștigat în următorul an să o ajute la realizarea visului de a urma o facultate. Își dorea din tot sufletul să devină actriță, dar mama fusese foarte clară, nu ar accepta niciodată o astfel de decizie. Avea să se hotărască pe parcurs ce va face, fără să știe că întâlnirea din această seară îi va schimba viața.

În seara următoare, imediat ce ajunsese mama o strigă:

— Louise, am să îți povestesc ceva, draga mea.

— Bună, mama! Ce repede ai ajuns.

— Asta pentru că m-a adus acasă Jean Sandrine, tânărul acela drăguț de aseară. Ce crezi, i-ai plăcut foarte mult.

— Ah, asta voiai să îmi spui. Da, este drăguț și am remarcat și eu cum mă privea, dar nu sunt interesată de el în vreun fel.

— Nu despre asta voiam să vorbim. Nu reușesc să fac rost de acel material special, pe care l-ai folosit în proiectele tale de la școală. Jean Sandrine are nevoie de câțiva metri și cum tu ai în magazie, aproape jumătate de cupon, mă gândeam dacă o să îl mai folosești pe viitor.

— Poți să îl iei. Eu nu mai am nevoie de el și dacă îi poate fi de folos cuiva, îl dau cu drag.

În ziua următoare spre seară, telefonul sună și Louise a răspuns.

— Bună seara, Jean Sandrine sunt! Aș putea vorbi cu domnișoara Louise?

— Bună seara, eu sunt!

— Voiam să vă mulțumesc pentru material, nu știu cum m-aș descurca fără el. Mă simt îndatorat și mă gândeam dacă vă pot invita la un suc, pentru a mă achita de datorie.

— Am făcut-o cu plăcere și nu trebuie să vă simțiți dator în nici un fel. În fond, ați plătit acel material. Am o perioadă destul de încărcată, așa că nu pot ieși. Vă mulțumesc, pentru invitație, o seară frumoasă, încheie ea discuția.

În ziua următoare Jean își făcu din nou drum la magazinul doamnei Dubois. Adusese bomboane de ciocolată și un buchet de flori pentru Louise, în semn de mulțumire. Nu uită să îi spună Aurorei că îi place mult de fiica ei. Mama îi transmise mesajul și politicoasă, se văzu nevoită să îl sune pentru a îi mulțumi.

Trecuseră trei săptămâni de la întâlnirea lor întâmplătoare în magazin. Era luna aprilie, dar vremea era încă rece. Louise îmbracă pardesiul peste fusta gri și puloverul bej. Se pregătea să plece la Paris cu trenul de noapte. Mergea să își cumpere o rochie și sandale pentru petrecerea de după bacalaureat. Doar ieșise din casă și spre surpriza ei în stradă se întâlni cu Jean.

— Bună seara, domnișoară!

— Bună seara!

— Unde mergeți la ora aceasta târzie?

— Plec la Paris.

— Ce coincidentă și eu! Putem merge împreună, dacă nu vă deranjează.

— De acord, spuse ea, fără să știe că această călătorie, va fi definitivă pentru destinul său.

Descoperi pe parcursul drumului că Jean era un companion plăcut, foarte politicoș și mereu atent cu ea. Pentru că aflase că era primul ei drum la Paris, avu grijă să o

însoțească permanent și făcu în așa fel ca să își rezolve și el problemele, odată cu ea. O invită la masă și de data aceasta ea acceptă. Se întoarseră spre seară împreună și căzura de acord să se audă la telefon.

Jean se simțea fermecat de fata aceasta frumoasă și delicată care în ciuda subțiririi adolescente, avea rotunjimi voluptoase și era mereu cu zâmbetul pe buze. În plus îl fermecase naturalețea cu care avea mereu subiecte de conversație interesante. Era veselă, optimistă și avea o lumină în ochii căprui, care te fermeca imediat.

A doua zi după întoarcerea de la Paris el o invită la film și pentru că nu avea nimic mai bun de făcut în aceea duminică acceptă. După film se plimbară o vreme, iar el o conduse acasă. Și din aceea zi începu să o sune zilnic. Ieșeau în oraș, mergeau la film și împărtășeau constant, opinii despre cărțile citite.

Louise trecu cu bine peste examenul de bacalaureat și începu să lucreze într-o mică tipografie. I se părea astfel că era mai aproape de visul ei de a scrie cândva o carte. Se întâlnea zilnic cu Jean și se simțea măgulită de atenția cu care acesta o înconjura. Era mereu drăguț și politicoș și abia după patru luni o sărutase ușor pe buze în timp ce își lua la revedere. Era luna august.

În septembrie el plecă împreună cu părinții săi în vacanță și ea începu să îi ducă dorul. Vorbeau la telefon, dar îi lipsea prezența lui. Deși nu fusese îndrăgostită de el, începuse fără să vrea să îl iubească. Tânărul Sandrine în schimb era îndrăgostit până peste cap și o dorea din tot sufletul. Cu toate acestea, îi era groază la reacția părinților lui, care nu ar accepta niciodată o noră dintr-o familie modestă.

Zilele treceau una după alta și aștepta nerăbdătoare întoarcerea lui. Așa că atunci când el sosi mai devreme cu câteva zile fu surprinsă, dar și încântată. Pentru prima oară el o cuprinse cu brațele și sărutul lui deveni mai intim. Înțeleseseră în același timp că se iubeau și că prietenia care îi legase la început, se transformase în dragoste.

Cu toată inteligența ei, Louise nu reuși să vadă frustrările lui Jean și răbdătoare aștepta acordul părinților lui. Trecu astfel un timp și într-o bună zi, sătul să mai aștepte Jean o ceru de soție. Aveau să se căsătorească într-o zi de toamnă, într-un cerc restrâns și bineînțeles fără acordul familiei lui.

Odată cu căsătoria, dorințele ei trecură pe planul doi și se dedică trup și suflet lui și vieții casnice. Locuiau cu chirie într-o garsonieră și visul ei era să aibă o casă micuță cu grădină. Muncea din greu uneori și câte doisprezece ore, pentru a strânge banii necesari unei case.

Louise rămase însărcinată la patru luni de la căsătorie, dar din păcate pierdu sarcina. Prima palmă a venit o săptămână mai târziu. Gelos din fire începuse să îi reproșeze că probabil făcuse ceva să scape de copil pentru că nu era al lui. Când ea îi reproșase că era și vina lui o pocnise peste față. Își ceruse imediat iertare, iar a doua zi venise cu flori și un aer spășit și ea trecuse peste incident. Câteva luni mai târziu ea întârziase făcând un comision pentru cineva, el o lovide din nou. A doua zi merse la părinții săi după serviciu și deși îi spuse mamei, aceasta o sfătui să se întoarcă acasă, pentru că nu-i așa *nimeni nu e perfect*. Tata nu avea să afle niciodată, că fiica sa era lovită. Jean o așteptase a doua zi la ieșirea de la serviciu și din nou îl iertase. Nu uitase însă să precizeze:

— Să nu îți treacă vreodată prin gând să mă înșeli, te iubesc atât de mult încât probabil te-aș omorî.

Louise se gândi că oricum nu ar face-o, dar începu să se întrebe cu ce fel de om se căsătorise. Încerca să îl înțeleagă, pentru că el renunțase la afacerea familiei (renovări de locuințe), alegând să muncească într-o companie străină în momentul căsătoriei cu ea. Cu toate acestea, părinții lui îl căutau destul de des la locul de muncă, având grijă să îi reproșeze căsnicia și faptul că o considerau o femeie ușoară, doar pentru faptul că acceptase căsătoria cu un bărbat cu o situație materială mai bună și fără nici un alt argument. Nu vedeau decât interesul material și întreaga lor viață era guvernată de bani. Acest lucru nu făcea decât să facă gelozia lui și mai greu de suportat.

La un an și jumătate de la căsătorie, rămase din nou însărcinată și de data asta născu la începutul verii o fetiță. O botează Julie și în ciuda nașterii dificile, a fost cea mai fericită zi din viața ei.

Julie a fost din prima clipă un copil dulce și cuminte. Moștenise ceea ce fusese mai frumos de la părinții săi, dar semăna mai mult cu ea. Soțul său se mai îmblânzise odată cu venirea copilului și căsnicia lor părea că merge pe drumul dorit. Apoi după doi ani, el o lovi din nou. Plecase cu copilul la o prietenă, dar după o săptămână se întoarse din nou. Și de fiecare dată îl ierta, pentru că mereu se gândea că îi înțelege frustrările și că nimeni nu ar fi iubit copilul lor mai mult ca el.

Au zburat zece ani. Louise își pierduse subțirimea tinerească, dar era tot frumoasă și blândă. Reușiseră în sfârșit să aibă o casă a lor și să se mute de curând, când socrul ei muri și la mai puțin de un an își pierdu și tatăl. Soacra ei

își schimbă atitudinea și acum părea că o îndrăgește, dar indirect viața lor începu să se învârtă în jurul acesteia.

Pe zi ce trecea viața ei se desfășura monoton, casă serviciu, soț, copil. În felul ei, totuși era fericită. Julie era de o inteligență sclipitoare așa că, atunci când veni vremea intră printre primii la facultatea de matematică și când aceasta rămase ca asistent universitar în cadrul facultății, se gândi că nu își putea dori mai mult.

Trecuse deja un an de când Julie era pe propriile picioare, când Jean Sandrini avu un accident de circulație. Louise îl îngriji cu dragoste și devotament. În ciuda momentelor urâte din căsnicia lor, îl iubea sincer pe soțul său. Apoi într-o bună zi ceva se rupse în ea. După o ceartă banală, el o lovise din nou până o puse la pământ. Și deși alese să rămână în continuare cu el, rănile sufletești rămaseră.

În acești ani de căsnicie fuseseră șase sau șapte momente în care o lovise, dar era agresiv verbal în permanență, mereu plictisit și refuza constant orice reproș din partea ei. De fiecare dată când încerca să vorbească cu el, avea o singură părere, aceea că ea are pe altcineva.

Anii care trecuseră nu lăsaseră prea multe urme pe chipul ei și deși avea aceeași strălucire ca în tinerețe, lumina din sufletul ei începu să se stingă treptat. Era pe deplin fericită, doar când Julie era acasă. Aceasta tocmai o sunase să o anunțe că venea la sfârșitul acelei săptămâni împreună cu Claude iubitule ei. Până atunci urma de pe fața ei avea să dispară.

Venise sfârșitul de săptămână și Louise se pregătise intens pentru venirea Juliei și a lui Claude. Masa era aranjată, oprise cuptorul și merse să își retușeze machiajul. Se machia discret de obicei, chipul său nu avea nevoie de prea mult

fard, dar dăduse puțin cu fond de ten ca să fie sigură că nu mai era vreo urmă de la vânătaie.

Jean intră cu o sticlă de vin în mână.

— Când vin?

— Ajung în cinci minute, așa că poți desface vinul.

— Bun, sper că nu vor întârzia.

— Nici o grijă, au intrat deja în oraș.

Exact în acel moment Julie și Claude intrară pe ușă. Se îmbrățișară cu putere și se sărutară.

— Miroase demențial, suntem morți de foame. Ce bunătați ai făcut?

— Supă de ciuperci, pui la cuptor și cremă de zahăr ars. Spălați-vă mâinile și la masă.

Mâncară în timp ce își împărtășeau noutățile din viața lor. Julie era entuziasmată de postul său și era bucuroasă că în curând, împreună cu Claude care era inginer, se va muta în casa lor. După masă ieși în grădină cu Louise și se plimbară o vreme printre ultimele flori ale toamnei. Grădina era de vis cu explozia colorată de crizanteme și trandafiri și se vedea la fel ca în casă, mâna pricepută a Louisei.

— Mami, este totul ok? Arăți ca și cum ai fi bolnavă. Ești palidă și am impresia, că uneori abia te ții pe picioare.

— Nu îți fă griji, sunt doar puțin obosită. Nu am dormit prea bine zilele astea, cred că eram nerăbdătoare să veniți. Voiam doar să vorbesc puțin cu tine în legătură cu planurile tale de viitor.

— De acord, ce vrei să știi?

— Știu că ești entuziasmată și că relația ta cu Claude merge bine, dar vreau să îmi promiți ceva.

— Spune-mi, ce este?